

CINTO BUSQUET, FOCOLARÍ ESPECIALITZAT EN EL DIÀLEG AMB EL BUDISME

—En el budisme no hi ha el concepte de Déu, fins i tot hi ha qui diu que no és una religió. Com podem establir-hi, doncs, un diàleg?

—Dir que el budisme és una religió atea o que no és una religió, sinó una filosofia, no és gens exacte. El budisme és un camí espiritual que s'acosta a la Realitat Última, sense personificar-la. A través del camí budista, milers i milers de persones fan una profunda experiència espiritual. I tota experiència espiritual, per definició, és una experiència religiosa (encara que no se'n sigui conscient) perquè et relaciona —et «relliga»— amb el Transcendent, amb el més profund de tu mateix. El concepte de «religió» és diferent en les llengües orientals, però dir que el budisme no és una religió és del tot inexacte. El budisme no nega Déu. Quan a Buda li van preguntar sobre la divinitat, ell no va voler donar una resposta metafísica ni cap argument teològic, perquè per a Buda l'important era la dimensió existencial: ajudar l'home a superar l'estat de dolor, patiment i angoixa en aquesta vida.

—Els cristians com podem viure, de manera concreta, el diàleg interreligiós?

—Ens hi pot ajudar creure fins al fons en Déu com a Trinitat de Persones. No és que hàgim de parlar de seguida explícitament sobre el dogma de la Trinitat, sinó viure trinitàriament, obrir-nos a l'altre sabent que l'altre ens diu alguna cosa de Déu amb un llenguatge diferent. Si ens movem en un àmbit racional, típicament occidental, si volem passar-ho tot pel sedàs de la raó i anem sempre amb les doctrines pel davant, avançarem molt poc. El diàleg s'ha d'entendre com una relació realment humana que ens apropa a Déu. La fe en un Déu que no és un monòlit sinó que és comunió d'amor, un Déu que ens ha creat a imatge seva, un Déu que en si mateix conté la diversitat, fa que ens acostem a l'altre, al divers, amb una actitud més positiva.

—El diàleg a vegades pot ser perillós si condueix al sincretisme...

—On hi ha amor, no hi cap el temor. Sens dubte, cal ser prudents i evitar actituds superficials que puguin donar peu a malentesos. Tanmateix, la primera exigència de l'amor i, per tant, del cristià, és la de comprendre l'altre, i només entrant en diàleg el podem entendre...

—Al Japó el sincretisme religiós és

El gironí Cinto Busquet viu actualment a Grottaferrata (Roma). És químic, filòleg, teòleg i escriptor, a més de capellà. El seu coneixement del budisme es fonamenta no només en l'estudi, sinó també en l'experiència de diàleg interreligiós durant disset anys viscuts al Japó. Recentment l'editorial Ciudad Nueva ha publicat la versió castellana de *A l'Orient, a l'Occident. A la recerca d'un sentit* (Mediterrània, 2006), un assaig que també ha estat traduït a l'italià amb un èxit notable. El seu recull de poesies *Caminant endins* (Edimurtra, 2006) també ha estat traduït i publicat a Itàlia.

«Viure trinitàriament afavoreix el diàleg interreligiós»

molt freqüent. Això és un obstacle per a l'evangelització?

—Una característica de la societat japonesa és la d'acceptar tot el que ve de nou i al mateix temps no rebutjar res de vàlid del que fins ara hi havia... El nou i el vell van interaccionant d'una forma molt interessant, sigui en el camp cultural sigui en l'específicament religiós. Un dels motius de les poques conversions al cristianisme es pot trobar en el fet que en un moment determinat s'ha de fer una tria. Certament hi ha al Japó una tendència al sincretisme. Però la part positiva d'això és la capacitat d'obrir-se al divers.

—La lectura del seu llibre *A l'Orient, a l'Occident* és molt interessant per tot el que explica sobre els cristians del Japó. La seva experiència de fe és molt viva, tot i que són una exigua minoria. Creu que el fet que a l'Occident els cristians siguem majoria, i que hàgim gaudit sovint de molt poder, ha anat en detriment de la fe?

—Jo no ho diria així. No crec que el problema sigui si som minoria o majoria. El nus de la qüestió és com vivim la fe en els diversos nivells de la vida eclesial. Si volem tenir una incidència en el món d'avui, hem de fer servir els mitjans del món d'avui, però fer-los servir bé, al servei de l'Evangeli. No hem de caure en

sia, perquè tenim al darrere una història de segles que encara ens condiciona molt. Caldrà temps i calen persones motivades i compromeses. Amb l'esforç de tots esperem d'anar consolidant una dinàmica eclesial realment participativa i de comunió.

—En el seu llibre diu també que en l'Església no hi pot haver cristians «de primera categoria i cristians de segona». No som les dones «cristians de segona»?

—Hem fet moltes passes endavant, però té raó que hi ha molt de camí per fer en aquest sentit. No només en el que fa referència a la dona, sinó també als laics en general. L'estructura clerical encara pesa massa en força sectors. Però la coresponsabilitat no crec que vulgui dir que tots hàgim de fer el mateix. Encara que presbiterat i episcopat, conservant la tradició i el seu significat sacramental en relació amb el Crist, es mantinguin exclusius per a l'home, hauríem de trobar la manera de permetre a la dona de tenir realment vot i veu en la vida de l'Església. En aquest sentit sóc del parer que seria molt positiu que les dones tinguessin més responsabilitats en l'Església, tant dins la Santa Seu com en àmbit diocesà o parroquial. Potser caldria estudiar la possibilitat del diaconat per a la dona: és una qüestió delicada, però que *a priori* no és que s'hagi d'excloure, des del punt de vista sacramental o eclesiològic. Però insisteixo, no es tracta de fer de la dona una «fotocòpia» de l'home, sinó de fer possible que ocupi en l'Església l'espai que es mereix.

El que és clar és que les dones poden donar molt més del que fins ara han pogut fer. La sensibilitat de la dona és diferent de la de l'home. El primat de l'amor és connatural a la dona. L'Església, essent mare, ha de ser bastida i gestionada sobre el primat de l'amor, per tant, si la dona entra en tots els àmbits de la vida eclesial, pot fer-hi una gran aportació. L'exemple de grans dones d'Església del passat i del present ens ho demostra.

—Pel que fa a la vida eclesial, com a membre dels Focolars, què diria a qui qüestiona els nous moviments pel fet que sovint no participen en la vida de les parròquies?

—L'estructura parroquial i diocesana és fonamental perquè és l'eix vertebrador de la vida eclesial, però si reduïm la vida de l'Església a les parròquies i a les diòcesis, correm el risc de quedar-nos només amb l'esquelet, amb els ossos. No es tracta de fer la competència a ningú. El recel i la desconfiança no s'adiuen amb l'esperit cristià. L'Església és un cos viu on l'aspecte carismàtic sempre ha estat essencial, i els moviments i les noves comunitats, on els laics tenen un protagonisme significatiu, són expressió d'Església, i els seus membres sovint són un «llevat» qualificat que enriqueix la vida de moltes parròquies i diòcesis.

Marta Nin

«L'important és que a dins i a fora de l'àmbit eclesial visquem d'acord amb l'esperit de l'Evangeli»

la ingenuïtat de defugir tot el que sigui visibilitat o capacitat d'incidir en la vida social. L'important és que a dins i a fora de l'àmbit eclesial visquem d'acord amb l'esperit de l'Evangeli, que ens fa posar al primer lloc la persona, la relació amb els altres, la comunitat, i no les coses o els interessos de part.

—Pel que fa a l'Església, en el seu assaig diu que aquesta ha de ser «una llar on tots podem escalfar-nos al seu caliu». Com podem aconseguir que sigui així? És a dir, aconseguir que identifiquem l'Església no només com a institució o jerarquia, sinó sobretot com a Poble de Déu, tal com volia el Concili Vaticà II?

—Tots som Església, i depèn de cadascun de nosaltres que puguem sentir l'Església més o menys nostra. Cal reconèixer, tanmateix, que l'esperit de comunió que el Concili va portar encara no s'ha encarnat plenament en la vida de l'Esglé-

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 806 c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail publicitat@catcrist.com

Per a informacions sobre
els llibres de Cinto Busquet:
www.cintobusquet.com